

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA MĂRTURISIRII DREPTEI CREDINȚE ȘI UNITĂȚII BISERICII

DUMINICA A 7-A DUPĂ PAȘTI
(a Sfinților Părinți de la
Sinodul I Ecumenic)

**SF. CUV. SIMEON CEL DIN MUNTELE
MINUNAT**

Sensul teologic-duhovnicesc al cinstirii celor 318 Sfinți Părinți, care s-au adunat în cetatea Niceea la chemarea Sfântului Împărat Constantin cel Mare, este acela că învățătura de credință despre Hristos-Domnul și despre Preasfânta Treime este stabilită, pe temeiul Sfintei Scripturi și al Tradiției Apostolice, prin conglăsuirea episcopilor Bisericii din toată lumea.

Sinodul a fost organizat de Sfântul Împărat Constantin cel Mare cu mama sa Elena, la cererea Sfinților Părinți de atunci, fiind primul împărat creștin din lume (306-337).

Ce este un sinod ecumenic? Este adunarea tuturor marilor ierarhi ortodocși - episcopi, mitropoliți și patriarhi din toată lumea, cu scopul de a discuta unele învățături de credință creștină neclare încă, și de a le fixa în legi fixe, neschimbabile, numite dogme. De asemenea, un sinod ecumenic judecă și condamnă toate abaterile de credință, străine de învățătura Sfintei Evanghelii și a Sfinților Părinți și exclude din Biserică, adică dă anatema, pe toți ereticii care sfâșie unitatea de credință a Bisericii, simbolizată prin cămașa de in a Domnului, făcută dintr-o sigură bucată, cum zice în Sfânta Evanghelie: „Cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime” (Ioan 19, 23). Prin cuvântul „sinod” înțelegem adunare, consiliu, pruncuvântul, erezii” înțelegem părerea sau învățătura particulară a cuiva despre Dumnezeu, împotriva învățăturii adevărate a Bisericii lui Hristos.

Duminica a șaptea după sărbătoarea Sfințelor Paști, numită și Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, este consacrată, așadar, mărturisirii dreptei credințe și unității Bisericii.

Dreapta credință înseamnă mărturisi-

În prima duminică după sărbătoarea Înălțării Domnului, Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea Sfinților Părinți de la cel dintâi Sinod Ecumenic de la Niceea din anul 325. De ce? Mai întâi, pentru că la Sinodul I Ecumenic s-a mărturisit de către 318 Sfinți Părinți din Biserica Răsăriteană și Apuseană că Iisus Hristos nu este o făptură, nu este un om devenit Dumnezeu, așa cum greșit susținea ereticul Arie din Alexandria, ci Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Care S-a făcut Om din iubire pentru oameni.

rea dumnezeirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Deși S-a înălțat întru slavă la ceruri, totuși Hristos rămâne pururea prezent în Biserica Sa.

Urmașii Apostolilor, adică episcopii, vor fi sfințiți și întăriți în întreita lor lucrare de Însuși Mântuitorul Hristos prin Duhul Sfânt, Duhul Adevărului și al unității sau al comuniunii.

Prin lucrarea Lui, Sfinții Părinți de la Niceea au salvat unitatea Bisericii, aflată în pericol de dezbinare din pricina ereziei preotului Arie din Alexandria. Duhul Sfânt a făcut ca tot din Alexandria Egiptului să fie și primul mare apărător al Ortodoxiei ecumenice, și anume Sfântul

Atanasie cel Mare, prin al cărui cuvânt inspirat a fost mărturisită deoființimea Fiului cu cea a Tatălui ceresc, adică dumnezeirea lui Iisus Hristos.

În timpul sinodului, la care a fost de față și ereticul Arie cu ai lui, Sfinții Părinți s-au ostenit mult să întoarcă pe eretici la ortodoxie, dar ei n-au vrut să asculte. Ba s-a întâmplat că în timpul discuțiilor, Sfântul Ierarh Nicolae să-i dea o palmă lui Arie căci nu putea răbda hulele lui. Atunci Sfântul Constantin cel Mare a poruncit să i se ia omoforul și Evanghelia și să fie aruncat în temniță pentru că a îndrăznit să lovească. Noaptea însă i s-a arătat Mântuitorul în temniță și i-a dat din

nou Evanghelia în mâini, iar Maica Domnului i-a pus omoforul pe piept. Dimineață, auzind împăratul acestea, l-a adus pe Sfântul Nicolae iarăși la sinod și își cereau iertare toți de la el, văzând râvna și răbdarea lui pentru credință.

La fel și Sfântul Ierarh Spiridon, căutând să lămurească pe Arie despre taina Preasfintei Treimi și cum că toate cele trei persoane sunt de o ființă și de aceeași cinste, a luat o cărămidă arsă și, făcând semnul sfintei cruci, când a strâns cărămida, focul care a ars-o s-a ridicat în sus, apa a curs pe pământ și lutul a rămas în mâna lui. Cărămida era simbolul Preasfintei Treimi. Focul închipuia pe

Tatăl, lutul pe Fiul întrupat și apa pe Duhul Sfânt, Mângâietorul care a fost trimis în lume.

Tot la acest sfânt sinod s-a întocmit partea întâi a Crezului, primele șapte articole despre Tatăl și Fiul. Ultimile cinci articole despre Sfântul Duh aveau să se întocmească la Sinodul II Ecumenic din anul 381. Crezul cuprinde pe scurt dogmele credinței ortodoxe, și se rostește zilnic în biserici și prin casele creștinilor ca o mărturisire a dreptei credințe apostolice.

Între alte probleme pe care le-a rezolvat Sinodul I Ecumenic, a fost și stabilirea datei Paștelui (pascalia). Sinodul a stabilit că întreaga creștinătate să sărbătorească

Paștile în Duminica Întâi după luna plină ce urmează echinocțiului de primăvară. Dacă se întâmplă să cadă în același timp cu Paștile iudeilor, creștinii amânau sărbătoarea Paștilor în duminica următoare sau îl sărbătoreau cu o săptămână mai înainte.

Deși diferiți ca origine etnică și geografică, episcopii ortodocși s-au arătat uniți în cuget prin același Duh Sfânt, devenind astfel adevărate turnuri de pază ale Ortodoxiei, faruri prealuminoase ale creștinătății universale, aprinse din lumina cea neînserată a Sfintei Treimi, spre a călăuzi pe oameni pe calea mântuirii. ❖

Diacon Cristian Filiuță

Sfat de la bătrânii Athosului

CUM SĂ NE RUGĂM ÎN ZARVA LUMII?

Cu puțin timp înainte de 1980, l-a vizitat pe Starețul Efrem Katunakiotul († 1998) un tânăr judecător stagiar.

„Pentru ce ai venit, fiule?” l-a întrebat Starețul fixându-l pe tânăr cu privirea lui pătrunzătoare.

„Am probleme, Părinte, diferite probleme.”

Să ne mărturisim și să ne împărtășim cât mai des

– Cât de des te mărturisești?

– Părinte, răspuns șovăielnic tânărul, nu mă mărturisesc.

– Ei, atunci, este firesc să apară probleme.

– Dar nu am ce să mărturisesc!

– Îți voi spune eu ce să mărturisești.

Dar apoi vei merge la duhovnic? Ai văzut trecând pe drum o fată și ai gândit ceva rău. Ce spui de aceasta?

– Bine, Părinte, voi merge să mă mărturisesc. Apoi a plecat, iar după câteva luni a venit din nou.

– Bine ai venit, Eftimie! Așadar, te-ai mărturisit?

– Da, Părinte.

– Ți-a dat duhovnicul dezlegare să te împărtășești?

– Mi-a spus să mă împărtășesc o dată la cincisprezece zile.

– E bine, a spus Starețul mulțumit. Apoi ne spunea: „Mi-am dat seama că nu avea probleme mari”. Însă tânărul a continuat convorbirea, spunându-și necazul său, și anume că nu are timp să se roage din pricina serviciului, care îi răpește chiar și orele libere. Atunci Starețul zâmbind i-a spus:

– Îți voi arăta eu cum să te rogi, iar tu să-mi spui dacă poți sau nu.

Apoi Părintele Efrem și-a lăsat alături rucodelia, s-a ridicat în picioare și apropiindu-se de chiuvetă a spus:

– Este dimineață și te-ai trezit din

somn. După aceasta Starețul a dat drumul la apă și cu mișcări simple a început să-și spele mâinile și fața, repetând cu o voce dulce și rugătoare: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.

Apoi s-a șters cu prosopul, continuând rugăciunea și cu chipul său luminos, s-a întors către tânăr, întrebându-l:

– Aceasta poți să o faci?

– Ei, Părinte, cum să nu pot, a mărturisit acela dezarmat.

Să avem neîncetat gândul îndreptat spre Dumnezeu

– Însă fii atent, a continuat Starețul. Să o faci în fiecare zi, iar nu o zi da și una nu, căci Sfântul Isaac Sirul spune: „E o mare putere în mica faptă bună, ce stăruie mereu”.

– Și încă ceva, a adăugat Starețul, după ce s-a așezat pe scaun și se pregătea să-și continue rucodelia. În sala de procese, unde ești judecător, se află vreo iconă a Mântuitorului Hristos sau a Maicii Domnului?

– Da, se află.

– Așadar, înainte de începerea procesului să te întorci către iconă și să spui: „Hristoase al meu, luminează-mă să nu nedreptățesc pe nici unul dintre acești oameni”. Poți să faci și aceasta?

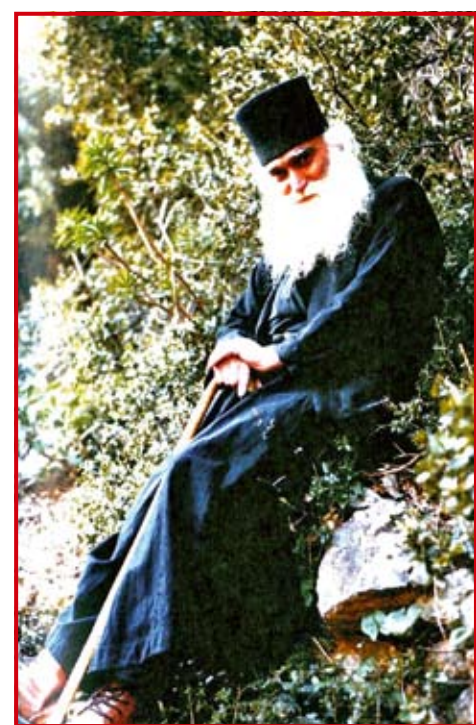
– Da, Părinte, pot să o fac.

– Eftimie, nu trebuie să devii judecător plin ca să te poți ruga lui Dumnezeu, i-a spus Starețul zâmbind.

De la sine va căuta apoi omul să se roage mai mult

Dar și altora care spuneau că nu au timp de rugăciune din pricina greutăților familiale și a multelor ocupații, le spunea în mod repetat: „Dacă eu în liniștea Katunakiei spun o sută de rugăciuni pe zi, iar voi în zarva orașului și a îndatoririlor pe care le aveți la serviciu și în familie spuneți trei rugăciuni, suntem egali”.

L-am întrebat apoi dacă nu cumva

acest număr de rugăciuni este prea mic, chiar și pentru mireni. Iar Starețul ne-a răspuns: dacă omul se obișnuiește să spună zilnic rugăciunea, chiar și de câteva ori, dar în fiecare zi, încet-încet inima lui începe să se îndulcească și va aștepta cu nerăbdare să vină acea clipă dedicată rugăciunii. Iar atunci când inima celui care se roagă se îndulcește de ea, acela de la sine va căuta să se roage mai mult.

Acest sfat l-a auzit și tânărul judecător și treptat a ajuns să iubească atât de mult rugăciunea, încât într-o zi a venit la Starețul ca să-i ceară binecuvântarea pentru a se face monah în Sfântul Munte, lucru care s-a și întâmplat, spre bucuria noastră a tuturor. ❖

*Sursa - Ierom. Iosif Aghioritul - „Starețul Efrem Katunakiotul”
Text adaptat*

LITURGHIA CATEHUMENILOR (IV)

Dumnezeu Cuvântul ne vorbește și ni se împărtășește prin cuvânt în prima parte a Sfintei Liturghii numită, pentru aceasta, Liturgia Cuvântului. Dar această împărtășire nu se realizează numai prin citirea cuvântului lui Dumnezeu cuprins în Sfânta Scriptură ci și prin actualizarea acestuia în adunarea euharistică prin predică.

In Biserica primară predica era rostită imediat după lecturile din Sfânta Scriptură.

Încă de la început predica liturgică era rostită imediat după lecturile din Sfânta Scriptură. Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, în cea mai veche descriere a Sfintei Liturghii păstrată până astăzi, alcătuită la jumătatea secolului al II-lea după Hristos, arată că după adunarea creștinilor pentru săvârșirea Sfintei Liturghii „se citesc memoriile apostolilor (Evangeliiile n.n.) și scrierile profeților (Vechiul Testament n.n.) atâta vreme cât îngăduie timpul. Apoi, după ce cititorul încetează, întâistătătorul (episcop sau preot n.n.) ține un cuvânt prin care sfătuiește și îndeamnă la urmarea acestor învățături”. Din Constituțiile Apostolice aflăm că uneori se țineau chiar mai multe predici: „Preoții să povățuiască pe credincioși, fiecare din ei pe rând, nu toți deodată, iar la urmă episcopul”. Diverse referințe ulterioare din scrierile Părinților și Scriitorilor bisericești (Clement Alexandrinul, Origen, Sfântul Ioan Gură de Aur etc.) ne încredințează că predica era rostită imediat după lecturile biblice.

Predica mărturisește că Cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit, primit și înțeles

Este adevărat că așezarea predicii după lecturile biblice se explică într-o anumită măsură și prin preluarea, în cadrul Liturghiei Cuvântului, a structurii serviciului divin de la sinagogă care consta în rugăciuni, cântări de psalmi, citiri biblice și predică. Dar acestei structuri i s-a dat o cu totul altă încărcătură astfel încât argumentele principale pentru rostirea predicii imediat după lecturile biblice țin de esența Liturghiei. De aceea este important să înțelegem mai întâi care este sensul predicii în Liturghie.

Predica trebuie să fie o Omilie adică să se întemeieze pe textele biblice (Evangelie și/sau Apostol) citite la Liturghia respectivă. Ea poate lua forma concretă a omiliei exegetice (explicarea verset cu verset a pericopei citite) sau a omiliei tematice, dezvoltând o temă extrasă din textul biblic citit. Dar omilia nu este o simplă explicare

a unui pasaj din Scriptură ci actul sacramental al împărtășirii cuvântului Tatălui de către Fiul Său preaslăvit, Iisus Hristos, prin predicatorul Său hirotonit, adunării euharistice „nu în cuvinte de înduplecare ale înțelepciunii omenești ci în adevărarea Duhului și a puterii” (I Corinteni 2, 4). Scopul predicii este de a împărtăși adunării Bisericii, în locul și timpul concret în care se săvârșește Sfânta Liturghie, cuvântul unic pe care Tatăl l-a vestit lumii prin Fiul Său. Predica mărturisește astfel că Cuvântul a fost auzit, primit și înțeles, esența ei constând tocmai în legătura vie cu Evanghelia care s-a citit.

Ea este așadar o continuare firească a lecturilor biblice formând împreună cu acestea momentul central al Liturghiei Cuvântului, împărtășirea cu Dumnezeu Cu-

vântul prin cuvânt. Predica face și legătura între Cuvânt și Taină, între Liturghia Cuvântului și Liturghia Euharistică, pregătind credincioșii pentru împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului.

Sfântul Sinod a hotărât ca predica să fie rostită imediat după citirea Sfintei Evanghelii

Având în vedere toate cele arătate mai sus, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca predica să fie rostită de preot sau diacon imediat după citirea Sfintei Evanghelii. Din păcate această hotărâre luată cu 50 de ani în urmă încă nu se aplică pretutindeni. Aplicarea ei în fiecare parohie nu ar putea fi decât benefică, redând predicii locul firesc și constituind încă un pas spre o trăire deplină a Sfintei Liturghii. ❖

Sursa - Pr. Florin Botezan

O nouă raclă pentru Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a sfințit pe 19 mai o raclă nouă în care vor fi puse o parte din moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Mănăstirea Neamț din Moldova. Racla a fost sfințită în Paraclisul istoric „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” al Reședinței Patriarhale, exact unde, în urmă cu un an Preafericitul Părinte

Daniel sfințea racla Sfântului Domnitor Martir Constantin Brâncoveanu și racla Parohiei Șerban Vodă în care a fost așezată o părticică din moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, ocrotitorul parohiei noastre.

Pe 20 mai 2015 o delegație condusă de Părintele Arhimandrit Dionisie Constantin, consilier patriarhal în cadrul Atelierelor Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, a dus la Mănăstirea Neamț noua raclă confecționată din argint aurit în Atelierele Patriarhiei. La Mănăstirea Neamț ea a fost întâmpinată de către Preacuviosul Părinte Arhimandrit Benedict Sauciuc, starețul Mănăstirii, împreună cu soborul mănăstirii și credincioșii sosiți cu prilejul hramului Înălțarea Domnului. ❖

CÂND BĂTRÂNEȚA ESTE ASUMATĂ ECLEZIAL

Europa, deci și România, vor deveni, în viitorul apropiat, parte din „azilul de bătrâni al Terrei”. Deși nu vrem să recunoaștem, lumea se află, în general, într-o stare de îmbătrânire.

O demonstrează știința și statisticile: îmbătrânirea populației este una dintre cele mai importante provocări sociale și economice cu care se confruntă societățile europene, în secolul al XXI-lea. Până în anul 2025, peste 20% dintre cetățenii europeni vor avea cel puțin 65 de ani.

Oxford Press publica un studiu sociologic în anul 2014, care dezvăluia viitorul sumbru al Europei: „În contextul în care femeile din blocul european au, în medie, mai puțin de doi copii, iar speranța de viață este în creștere, raportul pensionari-lucrători va crește de la 39%, în 2010, la 71%, în 2060. Proporția persoanelor de peste 60 de ani din întreaga lume se va tripla, urmând să crească de la 10% în 2000, la 32% în 2100. Aproape jumătate din populația Europei occidentale (46%) va avea peste 60 de ani la sfârșitul acestui secol. Până în anul 2050, se preconizează ca numărul mondial al bătrânilor peste 60 de ani îl va depăși pe cel al copiilor de până în 15 ani”.

Speranța – încurajarea nașterii de copii

Cu toate acestea, factorii de decizie la nivelul Uniunii Europene par să nu fie impresionați de situație. În locul încurajării familiei, a nașterii de copii – speranța salvării! – legile europene se preocupă mai mult de drepturile minorităților sexuale. Dincolo de acest aspect, majoritatea țărilor

nu sunt pregătite să facă față îmbătrânirii rapide a populației, așa cum avertizează un studiu global efectuat de ONU. Starea de fapt din statele europene, în care nu se mai vorbește despre creșterea natalității, ci despre „îmbătrânire activă”, începe să se simtă și în țara noastră.

Nu ne interesează destinul nostru ca popor

Deși poate părea o glumă, atunci când vedem că locurile de joacă sunt, slavă Domnului, pline de copii, totuși, adevărul este că, în România, în prezent, unul din șapte români are peste 65 de ani. În 2030 se va ajunge la un raport de 1 la 5 persoane, iar în 2060 – la 1 din 3!

Țara noastră se află în top cinci state membre ale Uniunii Europene care vor cunoaște cel mai rapid ritm de îmbătrânire a populației, în următoarele decenii.

Institutul Național de Statistică, în urmă recensământului efectuat, arată că România are cu două milioane de locuitori mai puțin față de recensământul efectuat în anul 2002. Țara noastră se confruntă cu un fenomen cauzat de o scădere accentuată a

natalității, în paralel cu o creștere a ratei mortalității, la care se adaugă migrația masivă a românilor în străinătate.

Cu toată această stare de fapt pe care ne-o confirmă știința sociologiei, pe noi pare să nu ne intereseze destinul nostru, ca popor. Dacă nouă acum și aici ne este bine, restul nu mai contează. Însă, tot știința ne demonstrează că îmbătrânirea Europei va avea efecte și asupra noastră – doar gândindu-ne la sistemul de pensii care, cu siguranță, va avea de suferit.

Însă, dincolo de toate aspectele economice și sociale, este suferința bătrânilor noștri pe care, de la zi la zi, îi împingem la marginea societății. Osândiți la însingurare, suferință, chin și înfometare de multe ori, bunicii așteaptă cuvântul nostru bun. Nu mai mult, așteaptă un strop de afecțiune.

În Biserică suntem cu toții „tineri de diferite vârste”

Dacă instituțiile statului sunt depășite de această situație sau satisfac doar o parte dintre nevoile lor materiale, Biserica rămâne (n.r. – și pentru bătrâni) locul mângâierii. De la începuturile ei, în Biserică au fost cultivate respectul, grija și preocuparea față de bătrânii aflați în nevoie, iar expresia acestei preocupări poate fi deslușită din numeroasele așezăminte, cantine sociale și așezăminte social-medicale pentru persoanele vârstnice.

Cu siguranță, nici Biserica-instituție nu le rezolvă pe toate. Însă bătrânețea asumată eclezial, adică trăită în Biserică, este una mai ușoară. Când parohia se manifestă ca un singur Trup al lui Hristos, bătrânii se află în centrul preocupărilor întregului popor al lui Dumnezeu. Sunt cunoscute cazurile în care credincioșii au constituit grupuri de asistență socială pentru bătrânii din parohie. Calitatea acesta a Bisericii, de Trup al lui Hristos, face ca bătrânii noștri să uite un pic de latura întunecată a vieții. Se simt integrați. Înțeleg că nu mai sunt ai nimănui, ci aparțin unei comunități – chiar dacă nu mai au familie. Așa se face că, în Biserică, suntem cu toții „tineri de diferite vârste”, așa cum remarcă un teolog contemporan.

Veștile care vin din Occident nu sunt încurajatoare în privința îmbătrânirii populației. Dacă multe dintre aspecte nu depind de noi, avem datoria să ținem cu toată tăria la integritatea familiei creștine. Să ne dorim ca în bisericile noastre să se audă gălăgia pruncilor!

În cealaltă privință, a dramelor bătrânilor noștri, e bine să avem conștiința că un pahar cu apă, o pâine, dar mai ales o vorbă caldă oferite unui bătrân sunt o rază din lumina Mântuitorului nostru Iisus Hristos. ❖

Nicolae Pintilie – „Îmbătrânirea populației și drama bătrâneții – realități ale lumii contemporane” - Text adaptat

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24 - 31 MAI 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 27 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 29 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 30 mai	06 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Moșii de vară - Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 31 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Paști - Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea sau Rusaliile) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI